

МЕЂУНАРОДНА КОНВЕНЦИЈА О УКИДАЊУ СВИХ ОБЛИКА РАСНЕ ДИСКРИМИНАЦИЈЕ¹

Државе чланице ове Конвенције,

Сматрајући да се Повеља Уједињених нација заснива на принципима достојанства и једнакости свих људи и да су се све државе чланице обавезале да делају, заједно и посебно, у сарадњи са Организацијом, ради постизања једног од циљева Уједињених нација, тј. да развијају и подстичу опште и стварно поштовање права човека и основних слобода за све, без обзира на расу, пол, језик или веру,

Сматрајући да Универзална декларација о правима човека прокламује да се сви људи рађају слободни и једнаки по достојанству и правима и да се свако може користити свим правима и свим слободама наведеним у њој, без икакве разлике, нарочито с обзиром на расу, боју или национално порекло,

Сматрајући да су сви људи једнаки пред законом и да имају право на подједнаку законску заштиту од сваке дискриминације и сваког подстицања на дискриминацију,

Сматрајући да су Уједињене нације осудиле колонијализам и свако вршење сегрегације и дискриминације које га прате, у било ком облику и на било ком месту да постоје и да је Декларација о давању независности колонијалним земљама и народима од 14. децембра 1960. године (резолуција 1514 /XV/ Генералне скупштине) потврдила и свечано прокламовала потребу његовог брзог и безусловног окончања,

Сматрајући да Декларација Уједињених нација о укидању свих облика расне дискриминације, од 20. новембра 1963. године (резолуција 1904 /XVIII/ Генералне скупштине) свечано потврђује потребу брзог укидања свих облика и свих појава расне дискриминације у свим деловима света и обезбеђења разумевања и поштовања достојанства људске личности,

Убеђене да је свака доктрина о супериорности заснованој на разлици између раса научно лажна, за осуду са моралне тачке гледишта и социјално неправедна и опасна и да ништа не би могло оправдати, ма где то било, расну дискриминацију, ни теоретски ни практично,

Поновно потврђујући да дискриминација међу људима по основу расе, боје или етничког порекла представља сметњу пријатељским и мирољубивим односима међу народима и да може да наруши мир и безбедност међу народима, као и складну коегзистенцију грађана исте државе,

Убеђене да је постојање расних препрека несагласиво са идеалима сваког људског друштва,

Забринуте појавама расне дискриминације које још постоје у неким крајевима света, као и политикама влада које се заснивају на расној супериорности или мржњи као што је политика *апартхеида*, сегрегације или одвајања,

Решене да предузму све потребне мере ради брзог укидања свих облика и свих појава расне дискриминације и да спрече и да се боре против расистичких доктрина и праксе како би помогле разумевање међу расама и изградиле међународну заједницу ослобођену свих облика расне сегрегације и дискриминације,

Имајући у виду Конвенцију о дискриминацији у области запошљавања и занимања коју је Међународна организација рада усвојила 1958. године и Конвенцију о борби против дискриминације у области наставе коју је усвојила Организација уједињених нација за просвету, науку и културу, 1960. године,

У жељи да спроведу у живот принципе наведене у Декларацији Уједињених нација о укидању свих облика расне дискриминације и да обезбеде што је могуће брже усвајање практичних мера у том циљу,

Договориле су се о следећем:

¹ Службени лист СФРЈ – Међународни уговори, бр. 6/67.

ПРВИ ДЕО

Члан 1

1. У овој конвенцији израз "расна дискриминација" односи се на свако разликовање, искључивање, ограничавање или давање првенства који се заснива на раси, боји, прецима, националном или етничком пореклу који имају за циљ или за резултат да наруше или да компромитију признавање, уживање или вршење, под једнаким условима, права човека и основних слобода и политичкој, економској, социјалној и културној области или у свакој другој области јавног живота.
2. Ова конвенција не примењује се на разликовања, искључивања, ограничавања или давања првенства које спроводи држава чланица Конвенције кад су у питању њени држављани или лица која нису њени држављани.
3. Ниједна одредба ове конвенције не може се тумачити као да на било који начин нарушава законске одредбе држава чланица Конвенције у погледу народности, држављанства или пријема у држављанство, под условом да ове одредбе не праве разлике у односу на неку посебну народност.
4. Посебне мере, донете једино ради обезбеђивања одговарајућег напретка извесних расних или етничких група или лица којима је неопходна заштита која може да буде потребна ради гарантовања, уживања и остваривања права човека и основних слобода под једнаким условима, не сматрају се као мере расне дискриминације, под условом да немају за резултат одржање различитих права за разне расне групе и да се не одржавају на снази кад се постигну циљеви због којих су ове мере биле предузете.

Члан 2

1. Државе чланице осуђују расну дискриминацију и обавезују се да свим одговарајућим средствима и без одлагања спроводе политику која тежи да укине сваки облик расне дискриминације и да помажу разумевање између свих раса, и у том циљу:
 - а) Свака држава чланица обавезује се да не почини никакво дело расне дискриминације или не врши расну дискриминацију против лица, група лица или установа, као и да поступа тако да се све јавне власти и јавне, националне и локалне установе придржавају ове обавезе;
 - б) Свака држава чланица обавезује се да не подстиче, брани или подржава расну дискриминацију коју спроводи било какво лице или организација;
 - ц) Свака држава чланица треба да предузме ефикасне мере ради поновног разматрања националне и локалне владине политике и измене, укидања или поништења сваког закона и сваког прописа који има за циљ да заведе расну дискриминацију или да је устали тамо где она постоји;
 - д) Свака држава чланица треба да свим одговарајућим средствима, укључујући, уколико то околности захтевају, и законске мере, забрани расну дискриминацију коју спроводе лица, групе или организације, као и да је оконча;
 - е) Свака држава чланица обавезује се да помаже, у датом случају, вишерасне интеграционистичке организације и покрете и друга средства ради укидања препрека између раса, као и да се бори против онога што тежи да ојача расну поделу.
2. Државе чланице ће предузети, ако околности то захтевају, у социјалној, економској, културној и осталим областима, посебне и конкретне мере за одговарајуће обезбеђивање развоја или заштите извесних расних група или појединаца који припадају овим групама ради гарантовања под условима једнакости, пуног остварења права човека и основних слобода. Ове мере не могу ни у ком случају имати за резултат одржање неједнаких или различитих права за разне расне групе, кад се постигну циљеви због којих су ове мере биле предузете.

Члан 3

Државе чланице осуђују посебно расну сегрегацију и *апартхеид* и обавезује се да на територијама под њиховом јурисдикцијом спречавају, забрањују и укидају сваку праксу ове природе.

Члан 4

Државе чланице осуђују сваку пропаганду и све организације које се руководе идејама или теоријама заснованим на супериорности неке расе или групе лица извесне боје или извесног етничког порекла или које желе да оправдају или подрже сваки облик расне мржње или дискриминације; оне се обавезују да без одлагања усвоје позитивне мере које имају за циљ да укину свако подстицање на такву дискриминацију, или на свако дело дискриминације, и, у том циљу, водећи рачуна о принципима наведеним у Универзалној декларацији о правима човека и о правима која су изричито наведена у члану 5. ове конвенције, оне се нарочито обавезују:

а) да утврде као кривично дело свако ширење идеја заснованих на супериорности или расној мржњи, свако подстицање на расну дискриминацију, као и сва дела насиља, или изазивање на таква насиља, упарена против свих раса или сваке групе лица друге боје или другог етничког порекла, као и пружање помоћи расистичким активностима, подразумевајући ту и њихово финансирање;

б) да изјаве да су незаконите и да забране организације и активности организоване пропаганде и сваку другу врсту пропагандне активности који подстичу на расну дискриминацију и који је помажу, као и да изјаве да је учешће у овим организацијама или у њеним активностима законом кажњиво дело;

ц) да не дозволе јавним властима нити јавним националним или локалним установама да подстичу на расну дискриминацију или да је помажу.

Члан 5

Према основним обавезама наведеним у члану 2. ове конвенције, државе чланице се обавезују да забране и да укину расну дискриминацију у свим њеним облицима и да гарантују право свакоме на једнакост пред законом без разлике на расу, боју или национално или етничко порекло, нарочито у погледу уживања следећих права:

а) права на једнак поступак пред судовима и сваким другим судским органом;

б) права на безбедност лица и заштиту државе од насиља и злостављања, било од стране владиних службеника, било од сваког лица, групе или установе;

ц) политичких права, нарочито права учешћа на изборима, права гласа и кандидатуре - према систему општег и једнаког права гласа, права учествовања у влади као и у управљању јавним пословима, на свим нивоима, и права приступа, под једнаким условима, јавним функцијама;

д) осталих грађанских права, нарочито:

i) права да се слободно крећу и изаберу своје боравиште у једној држави;

ii) права да напусте сваку земљу, подразумевајући и своју, и права повратка у своју земљу;

iii) права на народност;

iv) права на склапање брака и избора супружника;

v) права сваког лица на својину, као појединаца или у заједници;

vi) права на наслеђивање;

vii) права на слободу мишљења, савести и вере;

viii) права на слободу мишљења и изражавања;

ix) право на слободу мирољубивог збора и удруживања;

е) економских, социјалних и културних права, нарочито:

i) права на рад, на слободан избор рада, на правичне и задовољавајуће услове рада, на заштиту у случају незапошљености, на једнаку зараду за једнак рад, на правичну и задовољавајућу награду;

ii) права на оснивање синдиката и учлањивање у исте;

iii) права на стан;

iv) права на здравље, лекарску помоћ, социјално осигурање и коришћење социјалних служби;

v) права на образовање и стручно оспособљавање;

vi) права учешћа, под једнаким условима, у културним активностима.

ф) права приступа на сва места и службе намењене јавној употреби, као што су превоз, хотели, ресторани, кафане, приредбе и паркови.

Члан 6

Државе чланице обезбедиће сваком лицу под њиховом јурисдикцијом стварну заштиту и право на жалбу пред националним судовима и осталим државним надлежним органима против свих

дела расне дискриминације која би, супротно овој конвенцији, повредила његова индивидуална права и његове основне слободе, као и право да од ових судова тражи задовољење или праведну и одговарајућу накнаду за сваку штету коју би могла да му нанесе таква дискриминација.

Члан 7

Државе чланице обавезују се да предузму хитне и ефикасне мере, нарочито у области наставе, васпитања, културе и информација у циљу борбе против предрасуда које воде расној дискриминацији и помагања разумевања, толеранције и пријатељства међу народима, расним или етничким групама, као и унапређења циљева и принципа Повеље Уједињених нација, Универзалне декларације о правима човека, Декларације Уједињених нација о укидању свих облика расне дискриминације и ове конвенције.

ДРУГИ ДЕО

Члан 8

1. Установљен је Комитет за укидање расне дискриминације (у даљем тексту: Комитет) састављен од осамнаест стручњака познатих по својим високим моралним квалитетима и својој непристрасности, које међу својим држављанима бирају државе чланице а који заседају у личном својству, с тим што се води рачуна о праведној географској подели и заступљености разних облика цивилизације, као и главних правних система.

2. Чланови Комитета бирају се тајним гласањем према листи кандидата које одреде државе чланице. Свака држава чланица може да одреди кандидата кога изабере међу својим држављанима.

3. Први избор одржаће се шест месеци после ступања на снагу ове конвенције. Три месеца пре сваког избора, генерални секретар Организације уједињених нација доставља писмо државама чланицама позивајући их да поднесу своје кандидатуре у року од два месеца. Генерални секретар саставља списак свих тако одређених кандидата, по азбучном реду, са назначењем држава чланица које су их одредиле и доставља га државама чланицама.

4. Чланови Комитета бирају се на састанку држава чланица који сазива генерални секретар у седишту Организације уједињених нација. На том састанку, на којем кворум чине две трећине држава чланица, за чланове Комитета бирају се кандидати који добију највећи број гласова и апсолутну већину представника држава чланица који су присутни и који гласају.

5. а) Чланови Комитета бирају се на четири године. Међутим, мандат девет чланова изабраних на првом гласању истиче после две године; одмах после првог избора председник Комитета извлачи жребом имена ових девет чланова;

б) Ради попуне евентуално упражњених места, држава чланица чији је стручњак престао да обавља своје функције члана Комитета именује другог стручњака међу својим држављанима, под резервом одобрења Комитета.

6. Државе чланице сnose трошкове чланова Комитета за период у коме они обављају функције у Комитету.

Члан 9

1. Државе чланице обавезују се да ради разматрања од стране Комитета поднесу генералном секретару Организације уједињених нација извештај о законским, судским, административним или другим мерама које донесу а које дају дејство одредбама ове Конвенције: а) у року од године дана рачунајући од ступања на снагу Конвенције за сваку заинтересовану државу у погледу онога што се на њу односи и б) затим, сваке две године, а, осим тога, сваки пут када Комитет то затражи. Комитет може да затражи накнадна обавештења од држава чланица.

2. Комитет подноси сваке године Генералној скупштини Организације уједињених нација, преко генералног секретара, извештај о свом раду и може да даје сугестије и препоруке општег карактера на основу разматрања извештаја и обавештења добивених од држава чланица. Он упознаје Генералну скупштину са овим сугестијама и препорукама општег карактера, а у датом случају са примедбама држава чланица.

Члан 10

1. Комитет доноси свој унутрашњи правилник.
2. Комитет бира свој секретаријат за период од две године.
3. Генерални секретар Организације уједињених нација врши дужност секретара Комитета.
4. Комитет одржава редовно своје састанке у седишту Организације уједињених нација.

Члан 11

1. Ако једна од држава чланица сматра да нека друга држава која је исто тако чланица не примењује одредбе ове конвенције, она може да скрене пажњу Комитета на ово питање. Комитет извештава о томе заинтересовану државу чланицу. У року од три месеца заинтересована држава подноси Комитету писмено објашњење или изјаву којом објашњава питање и у датом случају, назначава мере које би наведена држава могла да предузме ради решења ове ситуације.
2. Ако се, у року од шест месеци рачунајући од дана пријема оригиналног саопштења од стране заинтересоване државе, не реши питање на задовољавајући начин за обе државе, путем двостраних преговора или путем сваког другог поступка којим располажу, једна и друга држава има право да га поново поднесе Комитету упућујући једно саопштење Комитету, а друго - заинтересованој држави.
3. Комитет може да буде надлежан за решавање питања, које му је поднето сходно тачки 2. овог члана, само ако се претходно уверио да су била искоришћена и исцрпена сва расположива правна средства унутрашњег права према опште признатим принципима међународног права. Ово правило не примењује се ако поступци по жалбама прелазе разумне рокове.
4. За свако питање које му је поднето на решавање Комитет може да затражи од држава чланица да му пруже сва потребна накнадна објашњења.
5. Кад Комитет разматра неко питање сходно овом члану, заинтересоване државе чланице имају право да одреде представника који ће без права гласа учествовати у раду Комитета за све време расправе.

Члан 12

1. а) Пошто Комитет добије и подробно размотри сва обавештења која сматра потребним, председник именује једну *ad hoc* Комисију за измирење (у даљем тексту: Комисија) састављену од пет лица уз потпун и једногласан пристанак страна у спору; Комисија ставља своје добре услуге на располагање заинтересованим државама, како би се постигло пријатељско решење питања засновано на поштовању ове конвенције.
б) Ако државе чланице у спору у року од три месеца не постигну споразум о потпуном или делимичном саставу Комисије, чланови Комисије који нису добили пристанак држава чланица бирају се тајним гласањем међу члановима Комитета, двотрећинском већином чланова Комитета.
2. Чланови Комисије заседају у личном својству. Они не морају бити држављани једне од држава чланица у спору нити државе која није чланица ове конвенције.
3. Комисија бира свог председника и доноси свој унутрашњи правилник.
4. Комисија одржава своје редовне састанке у седишту Организације уједињених нација или на било ком другом одговарајућем месту које одређује Комисија.
5. Секретаријат предвиђен у тачки 3. члана 10. ове конвенције пружа исто тако своје услуге Комисији сваки пут кад неки спор између држава чланица има за последицу образовање комисије.
6. Све трошкове чланова Комисије носе, исто тако, државе чланице у спору на основу прерачуна генералног секретара Организације уједињених нација.
7. У случају потребе, генерални секретар је овлашћен да исплати трошкове члановима Комисије пре него што државе чланице у спору накнаде трошкове сходно тачки 6. овог члана.
8. Обавештења која добије и подробно размотри Комитет стављају се на располагање Комисији, која може да затражи од заинтересованих држава да јој доставе свако одговарајуће накнадно обавештење.

Члан 13

1. Пошто размотри питање у свим његовим видовима, Комисија припрема и подноси председнику Комитета извештај који садржи њене закључке о свим чињеничним питањима у вези са спором између страна са препорукама које сматра целисходним за решавање спора на пријатељски начин.
2. Председник Комитета доставља извештај Комисије свакој држави чланици у спору. Ове државе обавештавају председника Комитета, у року од три месеца, да ли прихватају или не препоруке које су садржане у извештају Комисије.
3. По истеку рока предвиђеног у тачки 2. овог члана, председник Комитета доставља извештај Комисије и изјаве заинтересованих чланица осталим државама чланицама Конвенције.

Члан 14

1. Свака држава чланица може да изјави у сваком тренутку да признаје надлежност Комитета да прима и разматра саопштења лица или група лица под њеном јурисдикцијом која се жале да су жртве повреде од стране те државе чланице у погледу било ког права поменутог у овој конвенцији. Комитет не прима ниједно саопштење које интересује државу чланицу која није дала овакву изјаву.
2. Свака држава чланица која да изјаву сходно тачки 1. овог члана може да образује или одреди орган, у оквиру свог националног правног поретка, који је надлежан да прима и разматра представке лица или група лица под јурисдикцијом ове државе, који се жале да су жртве повреде било ког права поменутог у овој конвенцији а који су исцрпи остала расположива локална правна средства.
3. Заинтересована држава чланица упућује изјаву, дату сходно тачки 1. овог члана, као и име сваког органа образованог или одређеног сходно тачки 2. овог члана генералном секретару Организације уједињених нација који једну њену копију доставља осталим државама чланицама. Изјава може да се повуче сваког тренутка путем саопштења које се упућује генералном секретару, али ово повлачење не односи се на саопштења која су већ поднета Комитету.
4. Орган установљен или одређен сходно тачки 2. овог члана треба да води регистар представки, а оверене копије регистра депонују се сваке године код генералног секретара на одговарајући начин, с тим што се садржина ових копија не објављује јавности.
5. Ако не добије сагласност органа који је установљен или одређен сходно тачки 2. овог члана, подносилац представке има право да се у року од шест месеци, у овом циљу обрати Комитету.
6. а) Комитет, на поверљив начин, са сваким саопштењем упознаје државу чланицу која је наводно повредила било коју одредбу Конвенције, али идентитет лица или група заинтересованих лица не може се открити без изричитог одобрења тог лица или групе лица. Комитет не прима анонимна саопштења.
б) После три месеца, ова држава доставља писменим путем Комитету објашњења или изјаве које разјашњавају питање и назначава, у датом случају, мере које би се могле предузети за решење ситуације.
7. а) Комитет разматра саопштења водећи рачуна о свим обавештењима која су му поднели заинтересована држава чланица и подносилац представке. Комитет не разматра саопштење подносиоца представке док не провери да ли је овај исцрпео сва унутрашња расположива правна средства. Међутим, ово правило не примењује се ако поступци по жалбама прелазе разумне рокове.
б) Комитет упућује своје сугестије и евентуалне препоруке заинтересованој држави чланици и подносиоцу представке.
8. Комитет уноси у свој годишњи извештај кратак садржај ових саопштења, а у датом случају, кратак садржај објашњења и изјава заинтересованих држава чланица и својих сопствених сугестија и препорука.
9. Комитет је надлежан да врши функције предвиђене у овом члану само ако је најмање десет држава чланица Конвенције везано изјавама које су дате сходно тачки 1. овог члана.

Члан 15

1. У очекивању остварења циљева Декларације о давању независности колонијалним земљама и народима, садржаној у резолуцији 1514 (XV) Генералне скупштине Организације уједињених нација од 14. децембра 1960. године, одредбе ове конвенције ни у чему не ограничавају право на представку које овим народима дају други међународни инструменти или Организација уједињених нација или њене специјализоване установе.

2. а) Комитет, установљен сходно тачки 1. члана 8. ове конвенције, према копију представки које долазе од органа Организације уједињених нација, а баве се питањима у непосредној вези са принципима и циљевима ове конвенције, изражава мишљење и даје препоруке у вези са припремљеним представкама приликом разматрања представки становника територија под старатељством или неаутономних територија или сваке друге територије на коју се примењује резолуција 1514 (XV) Генералне скупштине у вези са питањима поменутих у овој конвенцији а која су поднета на решавање овим органима.

б) Комитет прима од надлежних органа Организације уједињених нација копију извештаја о законским, судским, административним или другим мерама у непосредној вези са принципима и циљевима ове конвенције које су административне силе примениле на територије поменуте у ставу а) ове тачке и изражава мишљења и даје препоруке овим органима.

3. Комитет у своје извештаје Генералној скупштини укључује кратак преглед представки и извештаја које је примио од органа Организације уједињених нација, као и своја мишљења и препоруке о питању ових представки и извештаја.

4. Комитет упућује молбу генералном секретару Организације уједињених нација да му достави све податке који се односе на циљеве ове конвенције којима располаже у питању територија поменутих у ставу а) тачке 2. овог члана.

Члан 16

Одредбе ове конвенције, у вези са мерама које треба предузети ради решења неког спора или неке жалбе, примењују се без штете по остале поступке за решавање спорова или жалби о питању дискриминације предвиђене у основним инструментима Организације уједињених нација и њених специјализованих установа или у конвенцијама које су усвојиле ове организације и не спречавају државе чланице да примене друге поступке за решење неког спора сходно општим или посебним међународним споразумима који их везују.

ТРЕЋИ ДЕО

Члан 17

1. Ова конвенција отворена је за потписивање свакој држави чланици Организације уједињених нација или члану било које њене специјализоване установе, свакој држави чланици Статута Међународног суда правде, као и свакој другој држави коју Генерална скупштина Организације уједињених нација позове да постане чланица Конвенције.

2. Ова конвенција подлежи ратификацији, а ратификациони инструменти депонују се код генералног секретара Организације уједињених нација.

Члан 18

1. Овој конвенцији може приступити свака држава поменута у тачки 1. члана 17. Конвенције.

2. Приступање се врши депоновањем инструмента о приступању код генералног секретара Организације уједињених нација.

Члан 19

1. Ова конвенција ступа на снагу тридесетог дана од дана депоновања код генералног секретара Организације уједињених нација двадесет седмог ратификационог инструмента или инструмента о приступању.

2. За сваку државу која ратификује ову конвенцију или јој приступи после депоновања двадесет седмог ратификационог инструмента или инструмента о приступању, ова конвенција ступа на снагу тридесетог дана од дана депоновања од стране ове државе ратификационог инструмента или инструмента о приступању.

Члан 20

1. Генерални секретар Организације уједињених нација примиће текст са резервама које буду учињене у тренутку ратификовања или приступања и саопштиће га свим државама које су чланице ове конвенције или могу то да постану. Свака држава која стави приговор на резерву обавестиће генералног секретара, у року од деведесет дана рачунајући од дана овог саопштења, да не прихвата ову резерву.

2. Никаква резерва која би била несагласна са предметом и циљем ове конвенције не може бити одобрена као ни она резерва која би имала за резултат да предлаже рад било којег органа који је установила Конвенција. Сматра се да резерва припада напред наведеним категоријама ако најмање две трећине држава чланица Конвенције ставе приговор.

3. Резерве могу да се повуку у сваком тренутку путем саопштења упућеног генералном секретару. Саопштење ступа на снагу од дана његовог пријема.

Члан 21

Свака држава чланица може да откаже ову конвенцију путем саопштења упућеног генералном секретару Организације уједињених нација. Отказ ступа на снагу по истеку периода од једне године, рачунајући од дана када је генерални секретар примио ово саопштење.

Члан 22

Сваки спор између две или више држава чланица у вези са тумачењем или применом ове конвенције, који се не реши путем преговора или по поступку изричито предвиђеном овом конвенцијом износи се, на захтев било које од страна у спору, пред Међународни суд правде да он о њему решава, осим ако се стране у спору не договоре о неком другом начину решавања.

Члан 23

1. Свака држава чланица може да упуту у сваком тренутку захтев за ревизију ове конвенције путем писменог саопштења упућеног генералном секретару Организације уједињених нација.

2. Генерална скупштина Организације уједињених нација решава, у датом случају, о мерама које треба предузети у вези са овим захтевом.

Члан 24

Генерални секретар Организације уједињених нација обавештава све државе наведене у тачки 1. члана 17. ове конвенције о:

а) потписима стављеним на ову конвенцију и о ратификационим инструментима и инструментима о приступању депонованим сходно члановима, 17. и 18.;

б) датуму ступања на снагу ове конвенције сходно члану 19;

ц) саопштењима и изјавама примљеним сходно члановима 14, 20. и 23;

д) отказима саопштеним сходно члану 21.

Члан 25

1. Ова конвенција чији су енглески, кинески, шпански, француски и руски текст подједнако веродостојни, депонује се у архиву Организације уједињених нација.

2. Генерални секретар Организације уједињених нација по једну оверену копију ове конвенције доставља свим државама које припадају било којој од категорија поменутих у тачки 1. члана 17. Конвенције.

У потврду чега су ниже потписани, прописно овлашћени од својих односних влада, потписали ову конвенцију која је била отворена за потписивање у Њујорку 7. марта 1966. године.